

INTERVIEW MET CATHERINE LORIE VAN WOONWINKEL OVER DE MOEILIKHEDEN IN DE ZOEKTOCHT NAAR EEN HUURWONING

Welke hulpverlening/begeleiding bied jij in jouw job rond huisvesting?

Via het online loket van het CIR (centraal inschrijvingsregister) schrijf ik mensen in die in aanmerking komen voor een sociale woning.

In geval van (dreigende) uithuiszetting, gevaarlijke thuissituatie (bv. partnergeweld) of als mensen zelf niets vinden nadat hun huurcontract opgezegd werd door de eigenaar en daardoor dakloos dreigen te worden, werk ik samen met maatschappelijk werkers. Ze vullen een aanvraagformulier voor versnelde toewijzing in. Ik laad dat formulier dan op in hun dossier in het CIR. Als er een pand vrijkomt, krijgen die mensen dan voorrang.

Omdat ik permanenties heb in verschillende gemeentes vraag ik ook altijd of er ergens een noodwoning vrij is. Er bestaan namelijk akkoorden tussen sommige gemeentes waardoor mensen in een doorgangswoning van een andere gemeente onderdak kunnen krijgen. Bijvoorbeeld als hun huis onbewoonbaar is door een brand.

Het gebeurt echter dat mensen toch op straat belanden. In dat geval neem ik contact op met het CAW of met vluchthuizen. Het is maar een tijdelijke oplossing. Niet ideaal dus maar beter dat dan geen dak boven je hoofd hebben.

Een andere luik van mijn job bestaat erin om mensen die in een lokaal opvanginitiatief verblijven, te helpen zoeken naar een woning. Ik toon ze hoe ze via Immoweb zelf kunnen zoeken. Omdat ze dikwijls geen Nederlands spreken verloopt de communicatie moeizaam. Gelukkig bestaan er tegenwoordig vertaalapps voor de meeste talen. Ik vraag altijd dat ze zelf naar panden zoeken. Als ze iets gevonden hebben komen ze tot bij mij en ik neem contact op met de immokantoren of de eigenaars. Toch is het alles behalve evident om iets te vinden. Er is dikwijls sprake van **verborgen discriminatie**. Vluchtelingen krijgen namelijk wel degelijk de kans om panden te bezoeken maar worden (bijna) nooit gekozen.

Waarom heb je gekozen voor deze job?

Ik heb voordien gedurende 33 jaar als freelance vertaalster gewerkt. Vooral de laatste jaren, haalde ik geen voldoening meer uit mijn job. Klanten beschouwden mij als een soort 'vertaalmachine' en verwachtten dat ik altijd beschikbaar was. Dikwijls 's avonds en in het weekend terwijl de vertaling eigenlijk absoluut niet dringend was. Ik kreeg het steeds moeilijker met die mentaliteit en het gebrek aan respect.

Daarom ben ik dus op zoek gegaan naar een job waarin ik mij nuttig zou voelen en iets zou kunnen betekenen voor de medemens. Ik heb echt de tijd genomen om iets te vinden dat zou voldoen aan mijn verwachtingen. Toen ik de jobadvertentie zag voor een 'woonconsulent' heb ik mijn kans gegrepen. Ik werk ondertussen anderhalf jaar voor Woonwinkel Pajottenland en heb nog geen seconde spijt gehad van mijn beslissing. Het plaatje klopt volledig: de sfeer onder de collega's is uitstekend, de samenwerking met de maatschappelijk werkers en medewerkers van de OCWM's verloopt prima en de cliënten zijn (meestal) heel dankbaar. Hoe dikwijls heb ik niet gehoord: 'God bless you', 'Dieu vous bénisse'.

Weten dat je die mensen toch een beetje heb kunnen helpen, geeft een enorme boost. M.a.w. ik heb DE job gevonden waar ik echt voldoening uithaal. Maar ik ga niet ontkennen dat er ook frustratiemomenten zijn want het is natuurlijk onmogelijk om (snel) een oplossing te vinden voor iedereen. Bovendien zijn er soms ook cliënten die niet komen opdagen op hun afspraak terwijl ze echt hulp nodig hebben.

Wat is jouw visie naar het zoeken naar een woonst voor jouw cliënten?

Ik ben van mening dat mijn cliënten zelf ook een inspanning moeten doen. Het gebeurt soms dat ze denken dat ik een woning voor hen kan toveren en dan zijn ze wel ontgoocheld als ze vernemen dat het onmogelijk is. Ze denken soms dat ik inspraak heb bij de woonmaatschappijen en een 'goed woordje' kan doen voor hen. Helaas is het absoluut niet zo. Bovendien wordt huren steeds duurder en (betaalbare) appartementen/woningen worden schaarser. Het is echt problematisch. Zoals ik al eerder zei, vraag ik mijn cliënten altijd om eerst zelf te zoeken. Daarna neem ik contact op met de immokantoren/eigenaars om een afspraak te regelen.

Welke drempels ervaar je tijdens het zoeken naar woningen als hulpverlener?

Omdat de prijzen zo de hoogte inschieten, hebben veel mensen gewoon niet de middelen om iets te betalen. De regel is dat je niet meer dan 1/3 van je inkomen aan je woning zou moeten besteden. Maar als je weet dat er amper appartementen beschikbaar zijn onder de 700 à 800 euro, begrijp je dat het voor veel mensen een onmogelijke opdracht is. Vooral voor alleenstaanden.

Bovendien is er duidelijk sprake van discriminatie op de huurmarkt. Immokantoren en eigenaars vinden altijd wel een 'excuus' om een kandidatuur te weigeren: ofwel volstaat het inkomen niet, ofwel heeft de eigenaar 'iemand anders gekozen'. Mensen van vreemde origine zijn zeker niet de enige om gediscrimineerd te worden: ook alleenstaanden, zeker als ze kinderen hebben, en oudere mensen hebben het heel moeilijk om iets te vinden.

Hoe is je samenwerking met het OCMW? Heb jij bepaalde verwachtingen van het OCMW bij het zoeken naar woningen?

De samenwerking met de verschillende OCMW's van de gemeentes waar ik actief ben, verloopt bijzonder vlot. Er is een goed contact met de maatschappelijk werkers. We houden elkaar op de hoogte van de evoluties van dossiers in behandeling. Ik heb dus geen andere verwachtingen van de OCMW's omdat alles al goed geregeld is. Ik kan natuurlijk enkel spreken over de OCMW's waarmee ik samenwerk.

Wat denk jij dat jij als hulpverlener, of je cliënt, nodig hebt/heeft bij het zoeken naar een woning?

Voor bepaalde (kwetsbare) doelgroepen is het zoeken naar een woning bijna een onmogelijke opdracht. Ze worden wel uitgenodigd om panden te gaan bezoeken maar worden nooit geselecteerd. Moest er iemand van het OCMW of een andere hulpverlener hen vergezellen tijdens de bezoeken zou het misschien iets makkelijker gaan. Die persoon zou namelijk de situatie van de potentiële huurder persoonlijk kunnen uitleggen aan de eigenaar of vertegenwoordiger van het immokantoor. Als we die mensen kunnen overtuigen van het feit dat de huurders hun verplichtingen wel degelijk kunnen nagaan (al dan niet met de hulp van het OCMW), vergroten we de kans op een positief antwoord.